

CUPRINS

- Tobi, inimă de piatră * 7
- Armăsarul nărăvaș * 15
- Bob, călărețul singuratic * 21
- Cea mai mare bogăție * 31
- Fantoma cu suflet de aur * 39
- Duit * 58
- Happy * 72
- Plăcinta cu brânză * 87

TOBI, INIMĂ DE PIATRĂ

Tobi era un cârțițoi bătrân care avea o inimă mare. Dar inima îi împietrise de durere atunci când familia lui se rătăcise în tunelurile săpate pe sub pământ și nu mai găsisese drumul spre casă.

Vreme îndelungată, Tobi o tot așteptase să se întoarcă. Tresărea la fiecare zgomot, chiar și atunci când dormea. Noaptea, în timp ce săpa în curtea cea mare, unde-și făcuse căsuța, stătea cu urechile ciulite și nările lărgite, doar-doar o auzi vreun chițait familiar sau o simți un miros drag. Dar nimic, simțea doar râmele și insectele din pământ și auzea doar strigăte supărate. Strigătele erau ale familiei care avea grădina în care se stabilise Tobi. De obicei, oamenii erau foarte supărați atunci când vedeau câte un mușuroi nou făcut de cârțițoi.

De-a lungul timpului, aceștia tot încercaseră să-i vină de hac. Băgaseră apă în găuri și îi inundaseră căsuța de sub pământ, încercaseră să-l alunge cu soluții urât mirositoare, ba chiar îi astupaseră ieșirile cu pantofi. Dar lui Tobi nu îi păsa câtuși de puțin. Se gândea doar la familia lui rătăcită și săpa întruna, supărat, în curtea cea mare.

După o vreme însă durerea cea mare a lui Tobi s-a transformat în tristețe și apoi în resemnare. Nu mai tresărea la zgomote, nu mai căuta mirosul familiar și nu mai credea că dragii lui se vor întoarce. Cu trecerea timpului, și-a pierdut speranța, iar inima lui

cea mare a împietrit. Nu se mai gândea la nimic, nu mai simțea nici durere, doar săpa gropi după gropi, fără oprire, în țipetele oamenilor furioși din curte. Așa treceau zilele una după cealaltă, toate la fel.

Însă, la un moment dat, ceva s-a schimbat. Țipetele au încetat. Oamenii cei nervoși vânduseră casa și, în locul lor, se mutase altcineva. Cineva care nu țipa niciodată. Era un bătrân și blând profesor care nu părea deloc deranjat de mușuroaiele lui Tobi. Își ducea zilele în liniște. În fiecare seară ieșea în grădină, mânca ceva, apoi citea. Era, în sfârșit, liniște.

Într-o zi, pe profesor îl vizită nepoțica lui. Era o fetiță mică, slăbuță, cu o voce firavă.

- Bunicule, aș vrea să prind un fluture! o auzi Tobi spunând.
- De ce? o întrebă profesorul.
- Aș vrea să caut un fluture, să îl prind, să îi șoptesc ceva și apoi să îi dau drumul!

– Ce vrei să îi șoptești?
– E secret! îi spuse fetița.
– Caută, fata moșului, caută în grădină! i-a răspuns profesorul.
Dar să știi că fluturașii nu se lasă prinși prea ușor...

– Eu o să reușesc! a spus fetița și a început să se uite după fluturi.
Peste puțin timp chiar a văzut unul minunat. Era colorat cu roșu, portocaliu și mov. Stătea pe o floare, lângă un mușuroi făcut de Tobi. Fredonând încetișor un cântecel, fetița se apropie de fluturaș și îi spuse:

– Vino, fluturașule, la mine în palmă! Vreau să îți șoptesc ceva!
Dădu să pună mâna pe el, dar fluturașul zbură imediat mai încolo, pe o altă floare. Fetița fugi după el, vorbindu-i în continuare:

– Nu pleca, fluturaș frumos, nu te voi răni! Vreau doar să îți șoptesc ceva și apoi te voi lăsa liber!

Și dădu din nou să pună mânuța pe el.

Tobi săpa morocănos, ca de obicei, chiar sub pământul pe care pășea fetița. Asculta ce îi spunea fluturelui și mormăia în sinea lui: „Auzi, ce prostie, să fugă după fluture ca să îi șoptească ceva... Toată lumea știe că fluturii nu se lasă prinși cu una, cu două!“

Într-adevăr, fluturile se tot îndepărta. A zburat pe un gard, de acolo pe un buștean tăiat și pe urmă pe creanga unui nuc. Fetița, după el, îi zicea:

– Te rog, fluturașule, nu mai fugi de mine, vreau doar să îți șoptesc ceva!

Tobi, pe sub pământ, se ținea după ei. Nu știa nici el de ce. Parcă în suflet i se întâmpla ceva. „Ce-o fi, oare?!“ se întreba. „De ce urmăresc o fetiță încăpățânată care aleargă după un fluture zburdalnic?!“ Nu avea răspunsuri pentru întrebările pe care și

le punea, dar simțea, chiar dacă avea inima împietrită, că se întâmplă ceva important.

La un moment dat, fluturile a ieșit din grădină, fetița a mers după el și s-au îndepărtat atât de tare, încât cârțișorul nu i-a mai auzit. A săpat repede-repede pe sub pământ ca să îi ajungă, dar nu se auzea niciun sunet. Curios, și-a spus că trebuie să iasă repede la suprafață, să vadă ce se întâmplase, asta chiar dacă Tobi, ca orice cârțișă, nu vedea prea bine. A săpat un mușuroi și a scos boticul la aer.

Nu departe de el, fata plângea deznădăjduită. Se așezase pe iarbă și pe obraji i se prelingeau lacrimi mari. Lui Tobi i s-a făcut tare milă de ea. Știa ce înseamnă suferința, chiar dacă nu o mai simțea. Lăsă capul în jos, spunându-și în gând: „Știam că așa se va termina, fluturii nu se lasă prinși...” O înțelegea foarte bine pe fetiță. Și el își dorise ceva tare-tare, mai demult. Știa ce înseamnă să dispară acel ceva de lângă tine, cineva de care îți e dor, și să nu îl mai găsești. Știa și ce avea să se întâmple în sufletul fetiței: cu timpul, durerea avea să treacă, să se transforme în tristețe, iar apoi inima avea să îi împietrească. Exact așa cum i se întâmplase și lui.

Ar fi vrut să o ajute pe fetiță, dar știa că nu are cum. Tocmai se pregătea să bage din nou capul în pământ și să se întoarcă în grădină, când a auzit-o strigând:

– Știi ceva, fluturașule?! Nu mă las, te voi găsi orice ar fi! Am ceva foarte important să îți spun!

S-a ridicat repede, și-a șters lacrimile și a început să caute pe toți copăceii, pe toate florile, pe toate firele de iarbă. Încăpățânat, Tobi se uita la ea cu gura căscată. „Fetiță încăpățânată!” gândi el. Cu toate acestea, simți din nou ceva în inima lui împietrită.

Tot nu-și dădea seama ce... Avea senzația că ceva important îi scăpase din vedere...

Gândurile i-au fost întrerupte de un chiot puternic de bucurie:
– Aici erai! Fluturașul meu iubit, te-am găsit!

Tobi ridică din nou ochii și o văzu pe fetiță aplecându-se spre o păpădie, pe care stătea, parcă așteptând, fluturașul. A întins mâna spre el și, ca prin miracol, fluturașul i-a zburat în palmă. Fata s-a aplecat spre el și i-a șoptit ceva. Apoi a ridicat mâna spre cer, iar fluturile și-a luat zborul. Fetița s-a uitat după el zâmbind. Părea foarte fericită!

Tobi o privea fermecat. Acolo, atunci, pe loc, inima lui împietrită parcă s-a dezghețat și a înțeles ce avea de făcut. A înțeles ce greșise în tot acest timp. Plânse și suferise atâta vreme, dar îi scăpase din vedere lucrul cel mai important: SĂ NU RENUNȚE! De aceea îi împietrise inima!

Acum știa ce are de făcut. A intrat repede înapoi sub pământ și a dispărut.

Nimeni nu l-a mai văzut pe Tobi multă vreme. În curtea cea mare a profesorului zilele treceau liniștite. Fetița își vizita des bunicul, citeau împreună povești sau vorbeau vrute și nevrute. Observaseră că nu mai apar mușuroaie și parcă le duceau dorul. Nu îl văzuseră niciodată pe Tobi, dar se obișnuiseră cu el și îl considerau de-al casei. Se întrebau de ce o fi dispărut, unde o fi plecat.

Într-o dimineață caldă de vară, fetița îi strigă profesorului:
– Bunicule, uite mușuroaie! S-a întors cârțița noastră!

În grădină apăruseră patru mușuroaie, două mari și două mici. Da, ați ghicit. Tobi se întorsese, dar nu singur, ci cu toată familia lui – soția și cei doi pui.

Cârțițoiul îi căutase tare mult. Săpase galerii peste galerii, pe sub câmp și în pădure, fără să obosească. În final, unde credeți că îi găsiseră? Se ascunseseră chiar în curtea vecină cu grădina profesorului. Rătăciseră drumul spre casă în timp ce căutau mâncare, așa că soția lui Tobi hotărâse să facă acolo un culcuș ca să-și adăpostească puii.

Lui Tobi nu-i venea să creadă că fuseseră tot timpul așa aproape. Și el, în loc să-i caute, săpa supărat în curtea bătrânului. Dar își învățase lecția și era hotărât ca niciodată în viață să nu mai renunțe, să nu mai abandoneze lupta pentru lucrurile în care credea, pentru ființele pe care le iubea. Și era hotărât să nu mai lase ca inima să îi împietrească din nou!

ARMĂSARUL NĂRĂVAȘ

A fost odată un om bun care avea un armăsar nărăvaș. Mergeau împreună peste tot. Erau nedespărțiți. Omul își iubea atât de mult calul, încât, orice năzdrăvănie făcea acesta, el nu se putea supăra. Și calul făcea năzdrăvănii destule. Când omul îi dădea apă, armăsarul necheza și nu voia să bea, când îi aducea ovăz, el dădea din copite și nu voia în ruptul capului să mănânce. Însă voia să mănânce și să bea taman atunci când omul se grăbea undeva sau când încerca să se odihnească.

Cu toate acestea, răbdător, stăpânul se ridica, îi aducea armăsarului ce dorea și vorbea blând cu el. Uneori, când, de exemplu, nu reușea să sară peste un obstacol, calul se enerva atât de tare, încât, după ce necheza și dădea nervos din copite, se culca pe iarbă și nu mai voia să se miște de acolo cu orele. Și atunci omul se așeza lângă el, îi mângâia coama și îi spunea o poveste. Calul, deși nu vorbea limba oamenilor, părea că înțelege povestea pentru că se liniștea și în curând adormea.

Însă, cu toate că era nărăvaș, era cel mai bun cal de curse din împrejurimi. Câștiga mai toate concursurile, dar, dacă se întâmpla cumva să piardă, era atât de nervos, încât omul avea nevoie de zile multe să îl liniștească. Toți sătenii îi spuneau bărbatului că nu e bine ce face, că ar trebui să îl certe, să îl pedepsească, ba chiar să îl vândă. Omul spunea doar atât:

– Este cel mai bun prieten al meu. Îl iubesc enorm, nu îl voi certa, nu îl voi bate niciodată și, sub nicio formă, nu îl voi vinde.

Uneori însă în viață se întâmplă lucruri la care nu ne așteptăm. Așa se face că omul nostru a sărăcit atât de tare, încât a fost nevoit să își vândă toate bunurile, ca să aibă ce mânca el și calul. Singurii bani pe care îi mai avea erau cei câștigați din curse, dar nu le ajungeau. Până și casa și-o vânduse, așa că ziua străbătea satul împreună cu calul, ca să caute de lucru. Apoi înnoptau amândoi sub cerul liber.

Așa treceau zilele, omul iubindu-și calul și purtându-se frumos cu el, iar calul fiind supărat și nărăvaș mai tot timpul. Însă erau împreună la bine și la greu.